

ζυγό μου, ό όποιος δέν μου έίπε ούτε ένα κακό λόγο...

—'Έπρεπε να σε σώσω, αγαπημένη μου!... άπάτητος ό Άρχων του Μυστηρίου. Μά ήμουν τόσο ταραγμένος, τόσο κατάπληκτος, ώστε δεν θα είχα τό θάρρος να κάνω τίποτε, άν ό κολός μου βρονθός 'Ιλαίρ δέν μέ βοηθούσε... Αύτός σκέφτηκε πρώτος να μάς δημιουργήσει ένα άλλοθι μέσα σε μερικές στιγμές...

Τότε ό 'Ιλαίρ, έπιβεβαίνοντας κι αυτός στή συζήτηση, έίπε: —Δέν δυσκολεύτηκε καθόλου σ' αυτό, άφεντι. Μέσα σε δύο-τρεις στιγμές, φόρεσα την περρούκα και τά ψεύτικα μουστάκια που μέ κάνουν να φαίνομαι σαν σωσίας σας στο τέλος του νούμερου σας, όταν παρουσιάζομαι, στο βάθος της σάλλας κι όλος ό κόσμος νομίζει πως είμαι ή άφεντιά σας... Τά είχα επάνω μου για τις πρόσες της «Σφιγκός», στην όποία παρουσιάζομαι πάλι ως σωσίας σας. 'Επί πλέον, φόρεσα τό καπέλλο σας και τό έπανωφόρι σας... Κρατούσα στο χέρι την έφημερίδα που μόλις είχατε αγοράσει... Τίποτε λοιπόν τό καταπληκτικό, άν ό γραμματέας του ξενοδοχείου, όταν μέ είδε να περνάω τό χάλι του ξενοδοχείου μαζί μέ τήν κ. Λουκιανή, σε άπόσπασε έφτά-όχτώ μέτραν, νόμισε πως ήσαν ό κ. και ή κ. Άρχωνος Μυστηρίου που εξαγαυρίζαν...

»Αυτό που ήταν τό πιο δύσκολο, ήταν εκείνο που κάνατε σεΐς έντομεταξύ, άφεντι... 'Ω! ναί, ήταν πολύ σκληρό να πάτε στό διαμέρισμα του 'Ανσέλμου, στο όποιο δέν είχατε πατήσει ποτέ τό πόδι σας, να ζητήσετε τά κοσμήματα που βρισκόντουσαν άφασλάς εκεί και που θα μπορούσαν να ένοχοποιησουν τήν κ. Λουκιανή.

Στό σημείο αυτό, ό Σιριές ρώτησε με περίεργεια:

—'Αλήθεια, τί συνέδη με τά κοσμήματα;... Δέν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τίποτε σχετικώς...

«'Ο θαυματοποιός άπάντησε:

—'Έπρεπε να πάω να τά πάρω, γιατί θα τ' αναγνωρίζαν εύκολα πως άνήκαν στη ούζυγό μου... 'Έφτασα λοιπόν στις δέκα και πέντε ακριβώς στο σπίτι της όδου Τέρν... 'Η έξώπορτα ήταν κλειστή... 'Η ένσοδος ήταν έντελως σκουτεινή... Φώναξα: «Είμαι ό 'Ανσέλμο» με τόν ξεχωριστό εκείνο τόνο με τόν όποιο μιλούσε τό βδελυρό αυτό ύποκειμένο Αυτό τό άπελπισμένο στρατήγημά μου πέτυχε... 'Ο θυρωρός, καθώς θα θυμάστε, νόμισε πως ήταν ό 'Ανσέλμο, που εξαγαυρίζει κι άνοιξε από τό δωμάτιό μου. Με τό φώς ενός σπίρτου, άνέθηκε στή σκάλα... 'Η γυναικία μου μού είχε πη τάς τό διαμέρισμα του 'Ανσέλμο ήταν στο τέταρτο πάτωμα, δεξιά... Βρήκα πράγματι εύκολα τήν πόρτα του, άνοιχτή όπως τήν είχε άφήσει ή γυναικία του...

»Μ'ι ρώτη τήν ταχύτητα των κινήσεων, που μόνο ένας ταχυδακτυλουργός μπορεί να τήν ήξη, άναζητούσα παντού τά κοσμήματα και τά τραπεζογραμμάτια μά δέν τά εύρισκα ποθεν... 'Ημουν ώστόσο βέβαιος ότι ό 'Ανσέλμο δέν είχε προτάσει να τά πουλήση... Κατά συνέπεια, κάποιος είχε μπη μέσα στο διαμέρισμα και τά είχε κλέψει, μεταξύ της στιγμής που ή γυναικία μου είχε φύγει και της στιγμής που είχα φτάσει έγώ... 'Η ώρα περνούσε... Τί έπρεπε να κάνω;... Στην τύχη, για να μπλέξω τήν άστυνμία στις έρευνές της, έσυρα τό πτώμα του 'Ανσέλμο στο διπλανό δωμάτιο, που χρησίμευε άλλοτε ως χρηματοκιβώτιο, κι έτόιμασα μέσα σε δύο στιγμές τή σκηνοθεσία που ζέρετε...

»Πριν φύγω, για να δημιουργήσω έν άλλοθι για τή γυναικία μου, έβαλα και πάλι μπροστά τό φωνογράφο... Τήν ώρα που έπαιζε προηγούμενος, ούτε ό Κάρλιο, ούτε κανείς άλλος από τους ένόικους είχε εξαγαυρίσει ακόμα... Δέν είχε λοιπόν κανείς άκούσει τίποτε... Συγχρόνως δημιουργήσα τό θόρυβο μιας πόλης... Ποδοπατούσα τό έδαφος... Ξεφώνισα δυνατά... Μιμόμουν όσο καλύτερα μπορούσα τή φωνή του 'Ανσέλμο... Είχαν και έπίσης και μία γυναικεία φωνή, για να πιστέψουν πως ήταν και γυναικία μέσα στο δωμάτιο... 'Ηταν εκείνη τή στιγμή, δέκα και έικοσιπέντε περίπου ή ώρα... Τις δικές μου φωνές, ό Κάρλιο, ό όποιος είχε γυρίσει πρό ενός τεταρτού, άκουσε... 'Ετσι όλος ό κόσμος πίστεψε πως ό 'Ανσέλμο χτυπήθηκε εκείνη τήν ώρα, δηλαδή πριν άπ' τ'είς δέκα και μιση, ένώ στην πραγματικότητα είχε σκοταφή πρό μιας ώρας...

»'Εσθησα κατόπιν όλα τά φατά, έφριξα ένα γελέκο άπάνω στο φωνογράφο κι έφυγα, άφήνοντας τήν πόρτα μισανοιχτή.

»'Α! μόλις πρόφτασα!.. Λι-

γο ακόμα και θα βρισκόμουν αντίμέτωπος με τόν Κάρλιο... 'Οταν βγήκε άπ' τό διαμέριμά του για ν' άνέβη στο τέταρτο πάτωμα, ένώ βρισκόμουν στή σκάλα, στο δεύτερο. Κάτω βγήκα έξω τή στιγμή που έπέστρεψε κάποιος ένόικος... 'Ετρέξα και μπήκα σ' ένα ταξί... Στο ξενοδοχείο, άνέβηκα στο διαμέρισμα μου από τή σκάλα της ύπηρεσίας, και πέρασα βιαστικά μία πιτζάμα... Καί ένίσχυσα έτσι τό άλλοθι μου, κάνοντας τήν καμαριέρα να προσέη ότι λίγο μετά τις δέκα και μιση, βρισκόμουν στην κάμαρή μου με νωχτερινή τουαλέττα... 'Ενώ ή καμαριέρα κουθεντιάσε μαζί μου, ό 'Ιλαίρ βρισκόταν κρυμμένος μέσα στή σάλλα του μπάνιου... 'Επειτα, άφου έβγαλε τήν περρούκα του και τά μουστάκια του και ξαναπήρε τή συνηθισμένη του εμφάνισι, εξαναβήκε έξω άπ' τή σκάλα της ύπηρεσίας.

—'Ολ' αυτά τά μάντεψα εύκολα, έίπε ό Σιριές. Μά τά κοσμήματα;

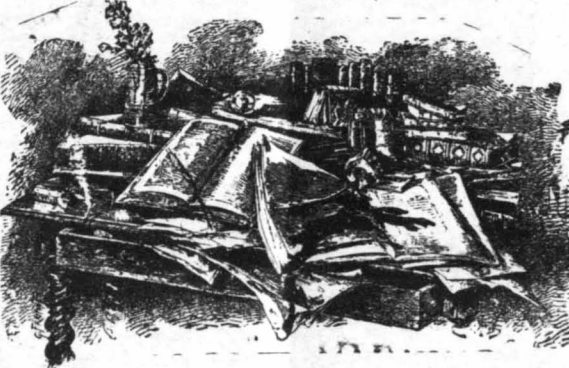
—Ποιά ήταν τό μόνο πρόσωπο που μπορούσε να είχε δη τά κοσμήματα;... 'Ο Νταρμπουάν!... Αυτό κατέθεσε άλλωστε κι ό ίδιος... Διαθάζοντας τις έφημερίδες, σχημάτιστα άμέσως τήν πεποίθησι ότι ό Νταρμπουάν είχε εξαγαυρίσει πριν άπ' τό κλείσιμο της έξώπορτας, κατά τις έννεά και μιση, λίγο μετά τή φυγή της Λουκιανής. Καθώς άνέβαινε για να πιαγάσει—τό σπίτι έχει μία μόνο σκάλα—ξαφνιάστηκε, βλέποντας τήν πόρτα του 'Ανσέλμο μισανοιχτή... Μπήκε μέσα κι είδε ζην αίματος... 'Εξακρίθωσε συγχρόνως ότι ό 'Ανσέλμο, του όποιου από ήμέρες άπειλούσαν τή ζωή, ήταν νεκρός, θύμα ασφαλώς του άνθρώπου που τόσο φοβόταν... 'Η παρουσία του πτώματος δέν τόν τρώαζε καθόλου, γιατί ό Νταρμπουάν ένει ένας σκληρός κακοποιός, χωρίς νεύρα. Κατάλαθε ώστόσο ότι του παρουσιάζονταν μία λαμπρή εύκαιρία για να πάρη τά κοσμήματα και τά χρήματα, τά όποια είχε δη τό άπένωμα επάνω του τραπεζί του 'Ανσέλμο.

»'Εψαξε... τά βρήκε πράγματι, κατέθηκε γρήγορα και, βγαίνοντας έξω, πήγε σε μία γειτονική μυρμαρία για να δημιουργήση έν άλλοθι... Μά τί θα τά έκανε αυτά τά κοσμήματα, αυτά τά χρήματα;... 'Επρόθεψε πως θα τόν έρευνούσαν... Τά χρήματα βρισκόντουσαν μέσα σ' ένα χοντρό φακέλλο... 'Εκλείσε αυτό τό φακέλλο και τόν έταχυδρόμησε στον ίδιο τόν έαυτό του: 'Οδός ντε Τέρν 95... Και τά κοσμήματα;... 'Αφου πήγε πρώτα στο ιδιαίτερο της μυρμαρίας για να μη τόν άντιληφθούν, τά τόλιξε σε μία έφημερίδα και τά ταχυδρόμησε κι' αυτά στον έαυτό του, σαν ένα κοινό δέμα δειγμάτων χωρίς αξία... Μά, μεταξύ των κοσμημάτων της γυναικίας μου, ήσαν και τρία ψεύτικα, άπλες άπομιμήσεις, χωρίς αξία... 'Ο Νταρμπουάν τά πρόσεξε άμέσως και δέν τά έβαλε μέσα στο δέμα, σκοπεύοντας να τά χρησιμοποιήση έισαφορτικά, όπως θα ήλητε παρακάτω...

»Στό καπινοπωλείο που βρισκότα ακριβώς άπέναντι στην πολυκατοικία της όδου Τέρν, άγόρασε γραμματόσημα για τό φακέλλο και για τό δέμα και πήγε και τάβριξε στο γειτονικό ταχυδρομικό γραφείο... Ξαναγύρισε κατόπιν στο καπινοπωλείο κι' έμεινε εκεί φλυαρώντας, ως τή στιγμή που άκούοντας φωνές από τήν πολυκατοικία, κατάλαθε ότι ό φόνος είχε άποκαλυφθή.

»Τήν έπομένη, και με τό πρώτα ταχυδρομείο, λαμβάνει τήν έπιστολή που περιείχε τά χαρτονομίσματα... Δέν άλλαξε, ούτε κυκλοφόρησε όμως κανένα από αυτά, γιατί πρόσεξε ότι δύο άστυνομικοί με πολιτική ένδυμασία, τόν παρακολούθουσαν. Τό βράδυ, έφθασε και τό «δέμα με τά δείγματα άνευ αξίας»... 'Ο Νταρμπουάν τόσπεσε τό δέμα, πήγε να κάνη ένα μικρό περιπάτο, κι' έτσι ξεγέλασε τους δύο άστυνομικούς:

... «'Αν πρόσεξε όμως τήν έπιτήρηση αυτών των δύο, δέν πρόσεξε τήν άλλη, τήν πιο τεχνική κι' έπιτήρεια, στην όποία πρόβαινα έγώ κι' ό πιστός μου 'Ιλαίρ... Στο Πεβίον του 'Αρεως λοιπόν απαγάγαμε τό Νταρμπουάν με τό αυτόκινητο, τό όποιο ώδηγούσε ό 'Ιλαίρ, ένώ μέσα του εξαρομένως βρισκόμουν έγώ... 'Ημουν μεταμφιεσμένος με ψεύτικη γενειάδα, και με μεγάλα πράσινα μαγουάλια... Τού ξαναπήρα έτσι πίσω, τά κοσμήματα και τά χαρτονομίσματα... Κι' έπειτα, μ' έντελως ξενική προφορά μιλώντας, τόν άπείλησα με θάνατο, στην περίπτωση κατά τήν όποία θα τολμούσε να πη τάς άναγνωρίζη τά κοσμήματα αυτά, άν τόν κανένας ζητούσε τή γνώμη και τή μαρτυρία του στο μέλλον!.. (Άκούομαι)

'Η διανομή του άριστουργήματος του 'Αλφ. Κάρ «ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» άρχισε από της 10ης Φεβρουαρίου 'Η διανομή του άριστουργήματος του 'Αλ. Δουμά, υιού, «'Η Κυρία με τας Καμελίας» θ' άρχισή από της 20 Μαρτίου